

Р-149/19
8.2.2019.

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ТРЕБИЊУ
Број: 15 0 У 004077 18 У
Требиње, 29.01.2019. године

Окружни суд у Требињу, по судији Бојану Стевићу, као судији појединцу, уз судјеловање записничара Данијеле Уљаревић, рјешавајући управни спор по тужби Удружења за борбу против корупције „Transparency International u BiH“, Гајева бр.2. Бања Лука, које заступа Срђан Благовчанин, предједавајући Одбора директора (у даљем тексту: тужилац), против Зависног предузећа Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д., Ул. Грачаница бб, (у даљем тексту: тужени), ради ћутања управе, у предмету захтјева за приступ информацијама, донио је дана 29.01.2019. године, слjedeћу

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава и налаже туженом Зависном предузећу Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д., да поступи по захтјеву за приступ информацијама Удружења за борбу против корупције „Transparency International u BiH“ од 03.05.2018. године, и донесе одговарајућу одлуку у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Тужилац, Удружење за борбу против корупције „Transparency International u BiH“, је поднио тужбу овом суду у управном спору против туженог Зависног предузећа Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д., а због „ћутања управе“. У тужби наводи да је тужилац упутио захтјев за приступ информацијама Зависном предузећу Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д. позивајући се на Закон о слободи приступа информацијама РС, и том приликом затражио доставу информација које су под контролом тог предузећа. Даље у тужби наводи да Зависно предузеће Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д. није доставило одговор па је тужилац, ургирао поступање, а како и након ургирања није запримио никакав одговор, дана 16.07.2018. године упутио је жалбу због „ћутања управе“. Како је од дана пријема жалбе протекао рок од 60 дана а тужилац није запримио одлуку другостепеног органа упућен је захтјев за доставу одлуке другостепеном органу по жалби а у складу са чланом 17. Закона о управним споровима. Сматра да је тужба основана, па предлаже да суд усвоји исту и донесе одговарајућу одлуку у смислу члана 31. став 4. Закона о управним споровима Републике Српске.

На захтјев суда тужени је доставио одговор на тужбу, у којем наводи да сматра да је тужба непотпуна, да не садржи све елементе прописане чланом 18. Закона о управним споровима, јер није у потпуности одређен тужбени захтјев, те да исправе наведене у тужби

није доставио у оригиналу, односно овјереном препису или копији, на предлаже да суд поступи у складу са чланом 21. Закона о управним споровима, а опреза ради истиче да је тужбени закон неоснован. Не спори да се тужилац обраћао туженом на начин наведен у тужби али сматра да недоношењем одговарајућег управног акта од стране туженог односно ћутањем администрације није повријеђено право тужиоца или његов непосредни интерес заснован на закону. То из разлога јер је предметна тендерска документација објављена на порталу за јавне набавке, што ни сам тужилац не спори и иста је била доступна свима, због чега накнадним недостављањем исте тужиоцу није никако могло бити повријеђено неко право или непосредни интерес заснован на закону, те предлаже да се тужба одбаци на основу члана 22. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима, а уз одговор на тужбу доставља тендерску документацију.

Након увида у комплетан спис предмета ове управне ствари, увида у тужбу и оспорени управни акт, одговор тужене стране, по одредбама члана 30. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“, број 109/05 и 63/11 – у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци ове одлуке из следећих разлога:

Слобода приступа информацијама је регулисана Законом о слободи приступа информацијама БиХ („Службени гласник БиХ“, број: 28/2000, 45/2006, 102/2009 и 62/2011), те Законом о слободи приступа информацијама ФБиХ („Службени гласник ФБиХ“, број: 32/2001 и 48/2011), Законом о слободи приступа информацијама Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 20/2001) и Законом о слободи приступа информацијама БиХ у Брчко Дистрикту („Службени гласник БД-БиХ“, број: 26/2004).

Слобода приступа информацијама као саставни дио права на слободно изражавање утврђено је чл. 10. Европске конвенције о људским правима. То је основно демократско право грађана које омогућава контролу изабраних представника и штити од злоупотребе, које право је прописано бројним међународним документима.

Закон о слободи приступа информацијама у РС омогућава право приступа информацијама које су под контролом јавног органа сваком физичком и правном лицу а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације. Ово право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима, како је утврђено у овом Закону (члан 4. Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске).

Захтјеви за приступ информацијама се подносе оном јавном органу за кога подносилац сматра да је надлежан (члан 11. истог Закона).

По пријему захтјева за приступ информацији надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтијеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1. члана 14. истог закона).

Сваки јавни орган именује службеника за информисање који обрађује захтјеве сачињене у складу са овим Законом. Након именовања службеника за информисање, његово име и контакт подаци се достављају Омбудсмену Републике Српске (чл. 19. истог закона).

У конкретном случају тужилац се дана 03.05.2018. године, обратио захтјевом Зависном предузећу Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д. тражећи достављање одређених информација у оквиру поступка јавне набавке дизел горива за потребе ЗП Рудник и ТЕ Гацко за 2018 и 2019. годину, за коју је објављено обавјештење о јавној набавци на порталу јавних набавки број: 825-1-1-1-3-1/18 од 03.01.2018. године, и то информацију у којој фази се налази наведени поступак, те информацију на који начин и по ком основу ЗП Рудник и ТЕ Гацко тренутно набавља дизел гориво.

Након тога дана 08.06.2018. године тужилац доставља ургенцију туженом у којој тражи да се у законом предвиђеном року доставе тужиоцу тражене информације, а како и након тога информације нису достављене, дана 16.07.2018. године тужилац доставља туженом жалбу због „ћутања управе“ а потом дана 25.09.2018. године под бројем 02-97 Р (427), захтјев за доношење управног акта у смислу члана 17. ЗУС-а, у коме захтијева доношење управног акта, односно рјешења по њиховој жалби у року од 15 дана од дана пријема захтјева, наводећи да ће у супротном бити принуђени да поднесу тужбу надлежном суду.

Наводи туженог из одговора на тужбу су неосновани. Тужба није непотпуна због тога што у истој, како се у одговору наводи, није одређено у ком облику и какву одлуку суд треба да наложи туженом да донесе. Наиме, тужилац је у тужби захтијевао доношење одговарајуће одлуке у смислу члана 31. став 4. ЗУС-а, а којом одредбом је прописано да, када је тужба поднесена на основу члана 17. тог Закона (као што је овдје случај) а суд нађе да је оправдано, пресудом ће уважити тужбу и наложити надлежном органу да донесе одговарајућу одлуку у року који не може бити дужи од 30 дана од дана достављања пресуде. Према томе, тужба садржи све оне елементе које предвиђају одредбе из ЗУС-а. У погледу навода из одговора на тужбу да исправе наведене у тужби нису достављене у оригиналу или овјереном препису или копији, уз приједлог поступања у складу са чланом 21. ЗУС-а, овај суд сматра да исти не представљају недостатак тужбе и сметњу за покретање управног спора.

Зависно предузеће Рудник и термоелектрана „Гацко“ а.д., у овом поступку тужена је чланица Мјешовитог холдинга Електропривреда Републике Српске и ради се о правном лицу које обавља дјелатност од општег интереса у складу са законом, те има статус јавног органа и обавезе објављивања информација у складу са Законом о слободи приступа информацијама.

Тужени није поступио по захтјеву за достављање информација, није поступио ни по ургенцији тужиоца од 08.06.2018. године, није поступио ни по жалби због „ћутања управе“ од 16.07.2018. године а нити по захтјеву за доношење управног акта у смислу члана 17. ЗУС-а од 25.09.2018. године.

Нису основани наводи из одговора на тужбу да недоношењем одговарајућег управног аката односно ћутањем администрације није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону, а из разлога што је тендерска документација коју је захтијевао тужени објављена на порталу за јавне набавке. То из разлога што тендерску документацију не чини само обавјештење о јавној набавци, Закон о јавним набавкама („Службени гласник БиХ“, број 39/14 и 47/14) одредбом члана 2. став 1. тачка д.) дефинише појам тендерске документације и према тој одредби тендерска документација је документација која садржи минимум јасних и одговарајућих информација у односу на изабрани поступак додјеле уговора, а објављује је или кандидатима/понуђачима представља уговорни орган; ова документација укључује обавјештење о набавци, позив за доставу захтјева за учешће /понуда (почетних и коначних), техничке спецификације, критеријуме за квалификацију и избор најповољније понуде, нацрт или основне елементе уговора и друге релевантне документе и објашњења. Према томе обавјештење о набавци је само један дио тендерске документације.

У случају тражења информација о тендерској документацији, као што се десило у конкретном случају поступљено је противно Закону о слободи приступа информација, јер се тужени потпуно пасивно држао и није одговорио на захтјев.

У случају да је тужени након пријема захтјева за приступ информацијама сматрао да није у могућности да удовољи захтјеву, био је дужан у складу са чланом 12. Закона о слободи приступа информацијама обавијестити подносиоца захтјева да захтјев не може да буде обрађен, што није учињено односно и сам захтјев и касније ургенције и обраћања су потпуно игнорисани.

Поступак приступа информацијама је прописан у одредбама члана 11. до 16. Закона о слободи приступа информацијама, па је тако одредбом члана 12. став 1. прописано да у случају ако јавни орган није у могућности да удовољи захтјеву због недостатка формалних услова, он ће, што је прије могуће, а најкасније 8 дана од дана пријема захтјева писмено обавијестити подносиоца захтјева када је такво обавјештење могуће, да захтјев не може да буде обрађен из наведених разлога. Овим дописом ће обавијестити подносиоца о могућности подношења жалбе одређеном органу коме жалба треба да буде упућена укључујући неопходне податке, те о праву обраћања Омбудсмену РС. Према томе у конкретном случају обавјештење, односно допис има се сматрати управним актом против којег је дозвољена жалба, што произилази из напријед наведене одредбе члана 12. Закона о слободи приступа информацијама, а такође је и из одредбе члана 14. став 3. истог закона видљиво да је надлежни јавни орган у случају одбијања приступа информацијама дужан да о томе дописом обавјештава подносиоца захтјева.

Није спорно да тужени није доносио никав акт, да није било вођења управног поступка, јер је исти сматрао да за то нема основа, из чега произилази да су наводи тужбе у цјелости тачни. Како је тужилац поднио захтјев за приступ информацијама, а тужени није доставио одговор у закону предвиђеном року од 15 дана, па како ни након ургирања захтјева није запримљен никакав одговор, тужилац је упутио жалбу због ћутања управе. С обзиром да је од дана пријема жалбе протекао рок од 60 дана а тужилац није запримио одлуку другостепеног органа о жалби, исти је упутио захтјев за доставу одлуке

по жалби у складу са чланом 17. став 1. ЗУС-а, па како ни по том захтјеву није донио одговарајући акт тужилац има основа да покрене управни спор у складу са одредбом члана 17. ЗУС-а.

Тужилац је покренуо управни спор, а из наведеног произилази да се у конкретном случају ради о „ћутању администрације“, па је овај суд тужбу усвојио и наложио туженом органу да поступи по захтјеву за приступ информацијама и донесе одговарајућу одлуку у складу са одредбама члана 31. став 4. ЗУС-а.

Странке нису захтијевале трошкове поступка, па суд о истим није ни одлучивао.

Записничар
Данијела Уљаревић

